

стиватъ споредъ екзарх. уставъ, при всичко, че не е одобренъ отъ Вис. Пор. и да си избержтъ екзархийски смѣсенъ и духовенъ съвѣтъ. Слѣдъ съставянъето на тоя съвѣтъ, слѣдъ проявяванието малка или голѣма дѣятелность на владичитѣ въ епархиитѣ, забѣлѣзва се въ цариградския печатъ едно критическо и даже песимистическо обръщанье къмъ екзархията и владичитѣ и сѣкашъ едно макаръ малко отчайванье въ очакванитѣ отъ разрѣшаванъето на черковния въпросъ послѣдствия.

Право спира на 20 дек. 1873 по едно наказание наложено нему отъ бюрото на печата за една смѣла статия по черковния ни въпросъ.

Шестъ мѣсеца отъ 20-й декемврий 1873 год. се изменихъ и Ив. Найденовъ като редакторъ и притежателъ доби дозволение да издава в. „Напрѣдъкъ.“ Първийтъ брой на „Напрѣдъкъ“ се появи на 5-ий юний 1874 год. Като продължение отъ „Право,“ той носѣше год. IX, а се титолуваше „вѣстникъ за политически, книжовни и научни новини. „Напрѣдъкъ“ имаше форматътъ на „Право“ четири страници, четири стълбца, излазяше всѣка сѣбота и годишното му спомоществование бѣше 1 лира турска вхтрѣ, а 6 бѣли меджидиета извънъ Турско. Въ този първи брой Найденовъ извѣстява, че „Напрѣдъкъ“ както и „Право“ ще оправдае по възможности надѣждитѣ на съотечественницитѣ си, ще разиска разнитѣ и отъ голѣма важность за народа ни въпроси, за които поржчителствуватъ освѣнъ минжлото на редактора — притежателъ Найденовъ, и опитността и вѣщината въ подобни въпроси на нѣкои сътрудници, каквото П. Р. Славейковъ и др. каквито сж били: С. Миларовъ, С. С. Бобчевъ, Хр. Стамболски, П. Ивановъ и пр.

Би било крайно итересно да се направеше единъ прѣгледъ за всичкото врѣме на сществуванието на „Напрѣдъкъ“ отъ 5 юний 1874 год. до юлия 1877 год. Но нашия краткъ прѣгледъ не ни позволява това, защото рамкитѣ му сж много тѣсни. Ще кажемъ на кратко, че въ това врѣме „Напрѣдъкъ“ продължава да се бори съ противницитѣ на фирмана за устройството на Бълг. черкова, не пропуска ни единъ въпросъ политически, черковенъ и книжовенъ и захваща да отдѣля все повече и повече мѣсто на общественитѣ въпроси у насъ. Захваща да се обръща по-голѣмо внимание върху училищата като се посочва, че тѣ сж извора на нашето спасение. Захваща повече и повече да се резгледва положението на бълг. население, особно на българ. селянинъ и да